

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ch.D.N., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: Česká obchodní inspekce, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. ČOI 24184/15/O100/2200/13/15/Ber/Št,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. ČOI 24184/15/O100/2200/13/15/Ber/Št se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna žalobci nahradit náklady řízení ve výši 12.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Napadané rozhodnutí

Žalobou podanou dne 22. 4. 2015 u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. ČOI 24184/15/00100/2200/13/15/Ber/Št, kterým bylo v návaznosti na odvolání žalobce v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) částečně změněno a ve zbytku dle ust. § 50

odst. 5 správního řádu potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského ze dne 28.1.2013, č. j. ČOI 11898/13/2200. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno následujícím způsobem:

Za slova: „...konkrétně padělky textilních výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n)...“ se vkládají slova: „bod 1.“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „...konkrétně padělky textilních výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona č. 634/1999 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů...“.

Za slova: „...konkrétně padělky textilních výrobků a nedovolené napodobeniny ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n)...“ se vkládají slova: „, bodu 1. a 2.“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „... konkrétně padělky textilních výrobků a nedovolené napodobeniny ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bodu 1. a 2. zákona č. 634/1992 Sb., ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších právních předpisů...“.

Za slova: „... a tím naplnil skutkovou podstatu ...“ se vkládají slova: „správního deliktu“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „... a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona...“.

V části výroku č. I. se slova: „pokuta ve výši 60.000,- Kč (slovy: šedesátisícikorunčeských)“ nahrazují slovy: „pokuta ve výši 40.000,- Kč (slovy: čtyřicetisícikorunčeských).“

Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Prvostupňovým rozhodnutím České obchodní inspekce byla žalobci původně uložena pokuta ve výši 60.000 Kč, protože byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a to tak, že dne 1.10.2012 v provozovnách „stánek č. 21“ a „stánek č. 22“, Centrální prodejní hala, č.p. 158, 362 35 Potůčky, kde podnikal, klamal spotřebitele tím, že nabízel výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 132 kusů padělků textilních výrobků neoprávněně označených značkou Adidas, Lacoste, Puma, Red Bull, La Martina, Jack Wolfskin, Hoolister, Bench, Monster a 93 kusů nedovolených napodobenin DVD ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň bylo žalobci uloženo propadnutí celkem 132 kusů textilních výrobků a 93 kusů nedovolených napodobenin a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně vycházel z objektivní odpovědnosti žalobce ve vztahu ke kontrolovaným provozovnám, když z předložených listinných důkazů zjistil, že žalobce je oprávněným uživatelem těchto objektů. Skutečnost, kterou se žalobce bránil, a to že předmětné provozovny přenechal do užívání panu N.T.H., IČ 28665287, který mimo jiné ke dni 23.11.2012 ukončil pobyt na území České republiky i svoji podnikatelskou činnost, nemohla mít vliv na určení jeho odpovědnosti, neboť žalobce je za nabídku, prodej či skladování výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví objektivně odpovědný, když tato odpovědnost pramení z toho, že je podnikatel a provozovny

měl v době kontroly České obchodní inspekce pronajaty k podnikatelským účelům, konkrétně k prodeji zboží a byl tak povinen zajistit, aby prodej zboží v předmětných provozovnách probíhal v souladu s právními předpisy, a to bez ohledu na to, zda zboží nabízí samotný podnikatel, jeho zaměstnanci, osoby, které mu nezištně pomáhají, nebo osoby, jimž žalobce provozovnu přenechal na základě domluvy či soukromoprávního ujednání, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2006, č.j. 1 As 39/2005-66. Co se týká výše uložené pokuty, správní orgán prvního stupně zhodnotil závažnost správního deliktu jako vysokou, což odpovídá i výši uložené pokuty v částce 60.000,-Kč, když přihlédl zejména k závažnosti správního deliktu a k rozsahu jeho následků, které spatřoval zejména ve snížení úrovně informovanosti spotřebitele o prodávaných výrobcích, v poškozování práv majitele ochranné známky, autorských práv a v uvedení spotřebitele v omyl. Jako přitěžující okolnost uvedl množství padělků a nepovolených napodobenin, které byly nalezeny v předmětných provozovnách. I tak správní orgán uložil pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí, tudíž nelze uvést, že by její výše byla nepřiměřená a byla neopodstatněným zásahem do sféry podnikatele. Zároveň ale poukázal na smysl a účel ukládané pokuty, který spočívá v závažnosti správního deliktu, zamezení jeho dalšího páčání a v neposlední řadě jejího preventivního působení.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce bránil odvoláním, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrocích. Rozhodnutí označil za věcně nesprávné, jež se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesouhlasil s údajně nesporně judikovanou objektivní odpovědností účastníka za předmětné zboží. O odvolání účastníka řízení žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 12. 9. 2013 č.52829/13/0100/2200Mo, kterým odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Shora citované druhostupňové rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013. V návaznosti na rozsudek krajského soudu vydala žalovaná napadené rozhodnutí, vůči němuž směřuje tato žaloba.

V napadeném rozhodnutí se žalovaná vyjádřila k žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se odpovědnosti za správní delikt. Konkrétně žalovaná uvedla, že skutečnost, že žalobce předmětné prostory provozovny pronajal třetí osobě panu T.H.N., žádným způsobem, vyjma předloženého souhlasu provozovatele tržnice ze dne 25. 4. 2012, nedoložil, ačkoli podle tehdy platných předpisů musela mít podnájemní smlouva písemnou formu. Navíc bylo zjištěno, že panu T.H.N. byl ukončen pobyt v ČR ke dni 23. 11. 2012. Účastník řízení za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele zodpovídá v režimu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění. Účastník řízení se tak své odpovědnosti nemůže zprostit tvrzením, že předmětné stánky na základě soukromoprávního ujednání přenechal do podnájmu třetí osobě. Účastník řízení byl v okamžiku kontroly veden v evidenci provozovatele tržnice veden jako prodávající, který byl oprávněn disponovat s předmětnými stánky a tudíž odpovídal za to, že zboží v těchto stáncích bude nabízeno k prodeji a prodáváno v souladu s příslušnými právními předpisy. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006 č. j. 1 As 39/2005-66.

Žalovaná se vymezila i k tvrzení žalobce, který poukazoval na usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 24. 10. 2007 ve věci 5 Tdo 1191/2007, kde bylo vysloveno, že nelze někoho odsoudit pouze na základě konstatování domněnky, že posuzovaného trestního

jednání se dopouští většina určité komunity, do níž obviněný patří, aniž by takové jednání obviněného bylo v řízení prokázáno provedenými důkazy. K této odvolací výtce konstatoval, že v daném případě žalobce nebyl shledán vinným na základě nějakých konstatování, či domněnek, ale byl uznán vinným z deliktu na základě zcela konkrétních zjištění, která byla nashromážděna ve fázi kontroly a v průběhu správního řízení.

K odvolací námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že by ze strany účastníka řízení došlo k použití nekalé obchodní praktiky a že nedocházelo ke klamání spotřebitelů, neboť zboží bylo nabízeno za nižší cenu a v nižší kvalitě ve srovnání s originálem, žalovaná uvedla, že nabízením k prodeji výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví, jak bylo zjištěno v průběhu řízení, porušil žalobce zákaz užívání nekalých obchodních praktik a naplnil tím skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná nepovažovala za důvodnou námitku žalobce, že spotřebitel nemohl být klamán, jelikož prodával zboží v nižší kvalitě a za nižší cenu než jsou originály a uvedla, že cena není relevantním hlediskem pro rozlišení originálního výrobku od padělku, neboť speciálně textil a módní doplňky jsou často prodávány formou výprodejů spojených s výraznými slevami. Zároveň žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 As 101/2010-82 ze dne 9. 12. 2010 uvedla, že je chybný závěr žalobce, že rozsáhlé a dlouhodobé porušování zákona ze strany určité skupiny prodávajících není klamáním spotřebitele. Žalovaná se v návaznosti na předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013 vyjádřila tak, že připouští, že jednání prodávajícího v posuzovaném případě, kdy žalobce nabízel předmětné zboží na tržnici za nízkou cenu, v horší kvalitě, lze posoudit jako méně závažné, než kdyby bylo zboží porušující práva duševního vlastnictví nabízeno např. v kamenné provozovně renomovaným prodávajícím za vyšší cenu, avšak to nic nemění na skutečnosti, že se žalobce klamání spotřebitele svým jednáním dopustil.

Dále žalovaná posuzovala další výtku žalobce, že nesprávným řízením nebylo řádně a dostatečně zjištěno, že se v případě předmětného zboží skutečně jedná o padělky. K tomuto žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně podle jeho úsudku ve svém rozhodnutí řádně uvedl, o jaké podklady své závěry opřel. Samotná odborná vyjádření zaměstnanců České obchodní inspekce považuje žalovaná za dostatečný podklad pro vyvození deliktní odpovědnosti vůči podnikateli. Správní orgán v rámci správního řízení požádal zástupce postižených majitelů ochranných známek o vyjádření, zda se v případě předmětných výrobků jedná o výrobky držitele této ochranné známky. Vypracování znaleckého posudku, který byl navrhován odvolatelem, je proto v dané věci nadbytečné, neboť správní orgán disponuje pracovníky dostatečně školenými, zkušenými a specializujícími se na problematiku porušování práv duševního vlastnictví.

Ve vztahu k výši uložené pokuty se žalovaný správní orgán v další části odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval odvolací výtkou, že rozhodnutí o výši pokuty je nepřezkoumatelné. Při odůvodnění výše uložené pokuty se odvolací správní orgán řídil i rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013, kterým bylo původní odvolací rozhodnutí zrušeno. Při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty se žalovaná zabývala jak závažností spáchaného správního deliktu, způsobem spáchaní správního deliktu, následkem správního deliktu, tak i dalšími okolnostmi správního deliktu.

Přítěžující okolnost žalovaná spatřovala ve vysokém počtu zadržených výrobků nabízených k prodeji a porušujících práva duševního vlastnictví. Naproti tomu polehčující okolnost žalovaná spatřovala ve skutečnosti, že vzhledem k podmínkám, za jakých bylo zboží nabízeno k prodeji, bylo způsobilé oklamat menší množství průměrně pozorných a ostražitých spotřebitelů. Žalovaná se ohradila proti názoru správního orgánu I. stupně, že: „Cílem a smyslem právní úpravy je zejména zamezit nelegálnímu prodeji a skladování výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví na území České republiky, kdy dalším aspektem je i klamání spotřebitele, neboť se domnívá, že se jedná o výrobky světových značek.“ Žalovaná uvedla, že naopak hlavním cílem právní úpravy je především ochrana spotřebitele, a proto žalovaná posoudila závažnost protiprávního jednání žalobce zejména z hlediska negativních dopadů na spotřebitele. Žalovaná vzhledem ke shora uvedenému a vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce snížila pokutu uloženou žalobci správním orgánem I. stupně na částku 40.000,- Kč.

Při ukládání pokuty se žalovaná rovněž zabývala posouzením majetkové situace žalobce, a to ve vztahu k zákazu uložení pokuty, která by byla pro žalobce likvidační, tedy taková, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálně riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu), na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133). Žalobce se v podaném odvolání, pokud jde o výši pokuty, omezil na konstatování, že ji považuje za nepřezkoumatelnou, protože správní orgán neučinil žádný úkon směřující k objasnění majetkové situace účastníka řízení. Za účelem zjištění všech skutečností rozhodných pro uložení pokuty vyzvala žalovaná žalobce dne 27. 1. 2015 k předložení dokladů osvědčujících jeho celkovou současnou ekonomickou situaci. Žalobce na tuto výzvu však žádným způsobem nereagoval. Žalovaná se rovněž pokusila získat informace o majetkové situaci žalobce z živnostenského rejstříku, obchodního rejstříku, insolvenčního rejstříku a katastru nemovitostí, avšak bezúspěšně. Jelikož se žalované nepodařilo nashromáždit důkazy o skutečnosti, že uložená pokuta bude pro žalobce likvidační, neshledala žalovaná důvody pro mimořádné snížení pokuty z důvodů eliminace likvidačních účinků pokuty na žalobce.

II. Žaloba

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované a tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Jako zásadní a nezhojitelné pochybení označil postup správních orgánů, které nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive zjištěný stav vyložily v neprospěch účastníka řízení, čímž porušily ustanovení § 3 správního řádu. S tím souvisí i porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, kdy v řízení ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 52, pokud jde o provádění důkazů nutných ke zjištění stavu věci. Žalobce dále vytkl žalovanému

další procesní pochybení spočívající v porušení správního řádu rozsahu ustanovení paragrafu 50 odst. 4, § 37, v § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a §4 odst. 4 správního řádu. Ve vazbě na ust. § 68 odstavec 2 správního řádu vytýkal nekonkrétnost výroku rozhodnutí ve vztahu k postihovanému jednání a současně zdůrazňoval, že nebyly odstraněny pochybnosti stran třetí osoby, které žalobce oba prodejní stánky pronajal a nedostatečně byl podložen závěr o prodeji padělků zboží, který byl podložen pouze úsudkem zaměstnanců České obchodní inspekce.

Dále žalobce vyslovil přesvědčení, že se nemohl dopustit nekalé praktiky spočívající v nabízení nebo prodeji výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví, když závěr správních orgánů, že kupující byli postiženi především v tom ohledu, že se domnívali, že kupují originální výrobky světoznámé značky, označil za nesmyslný, neboť je obecně známé, že do vietnamské tržnice si obyvatelé nechodí nakupovat značkové oblečení s vírou, že se jedná o originální výrobky světových značek.

Žalobce byl rovněž přesvědčen o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na tvrzená porušení práv majitelů ochranných značek. Aby mohlo být porušeno právo duševního vlastnictví, musí být totiž někoho, kdo si takové právo nárokuje. Ve výčtu majitelů ochranných známek, jejichž práva měla být činností žalobce porušena, je v prvoinstančním rozhodnutí společnost Abercombie & Fitch Europe SA, přičemž tato společnost neexistuje. Žalobce vyslovil přesvědčení, že nemohl poškodit práva vztahující se k ochranné známce neexistující společnosti, která nemá žádnou licenci na produkty nabízené žalobcem.

Žalobce dále namítal, že žalovanou nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, především s ohledem na to, že v průběhu správního řízení deklaroval, že v daných stáncích neprovozuje svou podnikatelskou činnost, když tyto dále pronajal osobě T.H.N. Přestože žalobce označil skutečného pachatele, správní orgány neprovedly žádné šetření, které by vedlo k ojasnění skutečného stavu věci. Objektivní odpovědnost nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav nade vší pochybnost a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žalobce. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nesprávně vyložily zásadu objektivní odpovědnosti v případě správních deliktů a na základě toho nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Žalobce poukázal na fakt, že nebyl náležitě zjištěn stav věci ani v tom ohledu, zda zabavené zboží je možno skutečně označit za padělek. Žalobce nezpochybňuje profesní způsobilost oprávněných úředních osob, nicméně je nutné vidět fakt, že posouzení věci jakožto padělků vyžaduje jisté odborné dovednosti, které je nutné prokázat exaktním důkazem.

Žalobce rovněž poukázal na zcela nedostatečné a paušální odůvodnění výše uložené sankce a vyslovil přesvědčení, že ve vztahu k následkům deliktního jednání a rovněž tak jeho rozsahu se nelze domnívat, že uložená pokuta by byla přiměřená, zároveň poukazuje na to, že je doposud osobou netrestanou, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony České republiky. Domnívá se tedy, že jemu uložená pokuta je nanejvýš nespravedlivá, a to navíc v jeho aktuální životní situaci, kdy je žalobce stížen množstvím exekucí.

Žalobce tvrdil, že bylo zasaženo do jeho práv tím, že řízení bylo zatíženo množstvím nezákonných kroků, které ve svém důsledku znamenaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, a požadoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena žalované k novému projednání a žalobci byly nahrazeny náklady řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby soud

v rámci své pravomoci případně moderoval uloženou sankci, tak, aby byla přiměřená okolnostem daného případu a nebyla likvidačního charakteru.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřila k jednotlivým námitkám žalobce. K námitce týkající se nedostatku výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že výrok rozhodnutí je dostatečně konkrétní, když je v něm jasně uvedeno, že žalobce nabízel k prodeji padělky textilních výrobků. Ve výroku je rovněž uvedeno, o jaké druhy textilních výrobků a v jakém počtu se jednalo, jakými značkami byly neoprávněně označeny, a dále, že žalobce nabízel nedovolené napodobeniny, konkrétně 93 kusů DVD.

K námitce žalobce, že se ve vztahu k právnímu jednání žalobce nejedná o klamání spotřebitele, jelikož žádný obyvatel České republiky nenakupuje na vietnamské tržnici s vírou, že se jedná o originální výrobky světových značek, žalovaná uvedla následující. Žalovaná rezolutně odmítá závěr žalobce, že jednání spočívající v porušování právních předpisů by nemuselo být protizákonným za podmínek, že by bylo uskutečňováno příslušníky určité skupiny podnikatelů nebo na určitých místech. Dle žalovaného je zapotřebí chránit práva spotřebitelů v případě všech druhů prodeje a vůči všem prodávajícím. Opačný postup by byl porušením základních principů fungování právního státu. Žalovaná v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71 připouští, že k místu a způsobu prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví lze přihlídnout při hodnocení závažnosti správního deliktu v souvislosti se stanovováním výše sankce, avšak nelze předmětné jednání žalobce ve světle těchto okolností hodnotit jako zákonné, neboť stále nese rysy klamavé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele bez ohledu na skutečnost, kým a v jakých podmínkách je uskutečňováno.

K nepřezkoumatelnosti z důvodu chybného označení poškozeného majitele ochranných známek žalovaná uvedla, že tato zjevná chyba v psaní nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podstatou protiprávního jednání žalobce zůstává klamání spotřebitelů nabízením výrobků neoprávněně označených ochrannými známkami renomovaných výrobců. Podle názoru žalované je tak pro vymezení předmětného protiprávního jednání nutno uvést, jaká chráněná označení byla na výrobcích neoprávněně vyobrazena a nikoli, kdo vlastní práva duševního vlastnictví k těmto označením. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že i z chybně napsaného názvu poškozené společnosti je zřejmé, o jakou společnost se jedná, přičemž ani žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že by z důvodu špatně napsaného názvu činila identifikace této společnosti komplikace.

Ve vztahu k pochybnostem žalobce ohledně nedostatečného zjištění odpovědné osoby žalovaná uvedla, že odpovědnost za správní delikty je na rozdíl od odpovědnosti za přestupky a trestné činy založena na principu objektivní odpovědnosti. Z podkladů shromážděných správním orgánem vyplývá, že žalobce byl v době kontroly prodávajícím ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, neboť měl předmětné provozovny pronajaty od provozovatele tržště za účelem prodeje zboží. Žalobce svá tvrzení týkající se dalšího pronájmu prostor třetí osobě nijak neprokázal, doložil pouze souhlas vydaný provozovatelem tržště, že může předmětné prostory dále pronajmout. Správní orgán provedl kroky k ověření

žalobcových tvrzení, avšak dospěl ke zjištění, že osobě T.H.N. byl ukončen ke dni 23. 12. 2012 na území ČR pobyt a místo dalšího pobytu není známo.

Pokud jde o námitku, že nebylo prokázáno, že předmětné výrobky byly nabízeny k prodeji, respektive skladovány za tímto účelem a není vyloženo, kterého pochybení se žalobce dopustil, žalovaná odkázala na obsah správního spisu, zejména na kontrolní protokoly, kde je podrobně zaznamenáno, jaké zboží bylo v době kontroly nabízeno v provozovnách žalobce.

K námitce žalobce týkající se nedostatečné kvalifikace, resp. odbornosti úředních osob k posouzení, zda zabavené zboží byly padělky, žalovaná uvedla, že není namístě pochybovat o odbornosti úředních osob, která je zajištěna jejich odborným proškolením a specializací v rámci činnosti správního orgánu. Žalovaná zastává názor, že již samotná odborná vyjádření úředních osob jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí.

K tvrzené nepřiměřenosti uložené sankce žalovaná uvedla, že tato je přiměřená vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce, přičemž při její výměře byly vzaty do úvahy všechny specifické okolnosti případu, jakož i závěry Krajského soudu v Plzni v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71. K osobní a majetkové situaci žalobce se žalovaná vyjádřila tak, že i vzhledem k době, po kterou se správní orgány a soud daným případem zabývají, ztrácejí opakovaná neprokázaná tvrzení žalobce o nemožnosti opatřit si vyšší příjmy, než které stačí na pokrytí nezbytných životních nákladů, na důvěryhodnosti, a proto neshledává důvody pro mimořádné snížení pokuty za účelem zamezení jejich likvidačních dopadů.

Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem žalobce plně setrval na podané žalobě. Ve svém vyjádření právní zástupce zdůraznil žalobní bod týkající se přiměřenosti uložené sankce. V souvislosti s tímto žalobním bodem zástupce žalobce předložil soudu *vyjádření žalobce k doložení osobní a majetkové situace žalobce ze dne 2. 2. 2015* zaslané žalované na její výzvu ze dne 23. 1. 2015. Spolu s tímto vyjádřením předložil zástupce žalobce soudu vyrozumění Exekutorského úřadu Praha – východ o tom, že doložka provedení exekuce byla zapsána do rejstříku zahájených exekucí dne 17. 10. 2014 a dále vyrozumění o zápisu do živnostenského rejstříku, které adresuje Magistrát města Karlovy Vary žalobci, označené datem 4. 6. 2012. V uvedeném vyjádření ze dne 2. 2. 2015 a doručeném žalované téhož dne, žalobce uvedl, že není zaměstnán, nepodniká a je proti němu vedeno exekuční řízení pro vymožení pohledávky v řádech sta tisíců korun českých. Těmito předloženými důkazy měl zástupce žalobce v úmyslu prokázat skutečnost, že ve lhůtě poskytnuté žalovanou reagoval na výzvu žalované ze dne 23. 1. 2015, když žalovaná zaslal vyjádření týkající se jeho majetkové situace, a že žalovaná měla k těmto skutečnostem při posuzování likvidačního charakteru ukládané pokuty přihlédnout. Jelikož však žalovaná nevzala špatnou ekonomickou situaci při určování výše sankce do úvahy, trpí dle zástupce žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Závěrem právní zástupce navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalším

řízení.

Zástupce žalované v první řadě uvedl, že důkazy předložené žalobcem mu nejsou známy a není tedy schopen říci, kde a na čí straně nastalo pochybení. V této souvislosti rovněž uvedl, že žalobce v žalobě nenamítal, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s vyjádřením žalobce ohledně jeho majetkové situace, a má za to, že žalobce žalobu o tento bod rozšířil až po lhůtě pro podání žaloby. Dále strana žalovaná uvedla, že při posuzování přiměřenosti ukládané pokuty, resp. při posuzování jejího likvidačního charakteru, vycházela žalovaná z informací uvedených v žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě v předchozím, s touto věcí souvisejícím řízení (tj. v řízení vedeném u Krajského soudu pod sp.zn. 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013), a poukázala na rozpor uváděných informací, když nejprve na str. 3 žádosti o odkladný účinek žalobce nejprve uvádí, že nepodniká a následně v tom samém podání uvádí, že byl nucen podnikání obnovit, ale že není úspěšný a nedaří se mu. Dále poukázal na rozpor v informacích týkajících se příjmů žalobce. V přípisu ze dne 22. 4. 2015 žalobce uvádí, že pobírá dávku životního minima a následně dne 3. 6. 2015 na základě výzvy soud k doložení příjmu za posledních 6 měsíců uvedl, že žádné příjmy nemá. V ostatním setrval zástupce žalované na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zaslaném krajskému soudu. Závěrem zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správní soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“)

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud posuzoval důvodnost žalobních výtek na podkladě dotčených ustanovení správního řádu v oblasti hmotného práva a vycházel ze zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele a současně přihlížel ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29 ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, včetně její přílohy I., která byla v podstatě implementována do českého právního řádu a je promítnuta do zákona o ochraně spotřebitele.

Ve vztahu k tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud vycházel z náležitostí § 68 odst. 2 správního řádu, který definuje náležitosti výroku rozhodnutí a na podkladě těchto požadavků shledal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nese veškeré požadované náležitosti, které jsou v tomto zákonném ustanovení požadovány.

V tomto směru je ve výrokové části zřetelně definováno protiprávní jednání, které má naplňovat skutkovou podstatu správního deliktu, jsou zde popsány skutečnosti, které toto protiprávní jednání provázejí, je zde specifikováno i konkrétní zboží co do počtu kusů, co do druhového složení i co do neoprávněného označení tohoto zboží chráněným příslušnými ochrannými známkami. V návaznosti na výtku zdejšího soudu obsaženou v rozsudku ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71 žalovaná napadeným rozhodnutím částečně změnila, resp. doplnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v tom smyslu, že konkretizovala výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zák. o ochraně spotřebitele. Z napadeného rozhodnutí je tedy patrné, že žalobci byly zadrženy padělky dle ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. a dále nedovolené napodobeniny dle ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. zákona o ochraně spotřebitele. Napadeným rozhodnutím byla částečná nejasnost výrokové části odstraněna. Lze připustit, že k větší přesvědčivosti výroku by přispělo, pokud by jednotlivé firmy, které mají zapsané ochranné známky, kterými byly opatřeny jednotlivé výrobky, byly uvedeny přímo ve výrokové části a nikoliv až v odůvodnění rozhodnutí. Nicméně tato skutečnost nezaložila nepřezkoumatelnost výroku správního orgánu I. stupně. Se shora uvedeného je patrné, že napadené rozhodnutí a rovněž i prvoinstanční rozhodnutí splňuje požadavky stanovené zákonem a zdejší soud tak neshledává námitku žalobci týkající se nepřezkoumatelnosti výroku nedůvodnou.

Podle dalších tvrzení za nepřezkoumatelný žalobce označoval též závěr správního orgánu o tom, že došlo k porušení práv majitelů ochranných známek a poukázal na to, že ve výčtu majitelů práv duševního vlastnictví je uváděna i společnost Abercombie & Fitch Europe SA, s tím, že dochází k nesprávnému označení firmy, z čehož žalobce dovodil, že nemohl poškodit práva k ochranné známce u neexistující společnosti.

Pro posouzení této žalobní výtky je nejprve nutné vymezit předmět správního řízení. Předmětem řízení je především vyřešení otázky, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání, které by neslo znaky správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tzn., zda se jako prodávající nebo jiný podnikatel dopustil správního deliktu tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik. Předmět tohoto řízení tedy jasně říká, že veškerá činnost České obchodní inspekce, kterou v dané věci provádí, se týká otázky ochrany spotřebitele a je směřována k tomu, aby jejím výsledkem byla skutečná ochrana spotřebitele. Je nutno konstatovat, že koncepce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně přesvědčivě nevyjadřuje, že primárním cílem vedeného řízení je právě ochrana spotřebitele, avšak v napadeném rozhodnutí žalovaná tuto otázku upřesnila a jasně uvedla, že hlavním cílem vedeného řízení je ochrana spotřebitele a nikoli ochrana nositelů práv duševního vlastnictví. Z tohoto důvodu nemůže mít nesprávné označení majitele práva duševního vlastnictví, ještě navíc, pokud je zřejmé, že jde o chybu v psaní, vliv na zákonnost rozhodnutí.

K námitce, žalobce, že správní orgány neodstranily pochybnosti týkající se odpovědné osoby, soud uvádí následující. Předmětem řízení před správními orgány byla otázka, zda byly naplněny znaky správního deliktu podle uvedeného ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Soud v tomto směru nepřezkoumával rozhodnutí jako celek, ale posuzoval jeho zákonnost pouze v rozsahu žalobního tvrzení, že žalobce vůbec není osobou odpovědnou za spáchání správního deliktu. Předmětem řízení byla otázka spáchání správního

deliktu podnikající fyzické osoby a u tohoto typu deliktu k subjektivním předpokladům odpovědnosti zavinění nenáleží. Tato odpovědnost je objektivní a z toho je nutno dovodit i další důsledky, které i v daném případě potvrzují, že správní orgán I. stupně ani žalovaný při posouzení a dovození odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání nepochybili. Této objektivní odpovědnosti se nemůže žalobce zprostit ani jeho tvrzeným odkazem na další ujednání v soukromoprávní rovině, které bylo učiněno s další třetí osobou, které měl prodejní stánky dále pronajmout. V tomto směru soud se plně ztotožňuje s právní argumentací, která je skutečně dlouhodobě konstantní a poprvé se objevila v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku 1 As 39/2005-68 (dostupném na www.nssoud.cz). V tomto směru soud neshledal důvody pro to, aby mohl zpochybnit právní závěry o odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt. Žalobce byl nájemcem prodejních stánků č. 21 a 22, což bylo doloženo podkladem listinným a usoudil-li správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný, že není zapotřebí k otázce odpovědnosti provádět další dokazování, např. výslech oné třetí osoby a činit šetření k této osobě, pak nepochybil, pakliže vedení tohoto důkazu nebylo nezbytné a bylo v rámci úsudku správního orgánu, které konkrétní důkazy pro úplné zjištění stavu věci provede. V tomto směru tedy soud neshledal, že by došlo k porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a tato žalobní výtky je shledána soudem jako nedůvodná.

Další žalobní výtky míří na porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a její podstatou je otázka, do jaké míry obchodní praktiky, které byly shledány v popsáném protiprávním jednání žalobce, bylo možné označit za klamavé. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb v porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Je nutno konstatovat, že soud nepochybuje o tom, že skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu nesporným způsobem doložily výsledek kontrolního zjištění. O provedené kontrole byl sepsán protokol, z něhož bylo zřejmé, co bylo kontrolováno a jaké byly nálezy a jaká byla další opatření. Není pochyb o tom, že v daném případě došlo ze strany žalobce ke skladování a nabízení k prodeji zboží, které bylo zajištěno a které v podstatě bylo zbožím, které porušovalo některá práva duševního vlastnictví, neboť nabízené a prodávané zboží bylo opatřeno označením chráněným ochrannými známkami všeobecně známými a akceptovanými.

V přezkoumávaném případě je užitá obchodní praktika je nekalou obchodní praktikou ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, neboť naplňuje znak nekalé obchodní praktiky uvedené v Příloze č. 1 citovaného zákona, která pod písmenem l) konstatuje, že obchodní praktiky jsou vždy považovány za klamavé, pokud podnikatel propaguje výrobek způsobem, který u spotřebitele může vyvolat dojem, že byl vyroben určitým výrobcem, ačkoliv tomu tak není. Tato definice klamavé obchodní praktiky je přitom souladná s Přílohou I směrnice Evropského parlamentu a rady číslo 2005/29/ES, která a pod bodem 13. definuje obchodní praktiky, jež nejsou za všech okolností považovány za nekalé a řadí k nim propagace výrobku podobného výrobku konkrétního výrobce způsobem, jenž cíleně vede k uvedení spotřebitele v omyl tak, že uvěří, že daný výrobek je vyroben tímž výrobcem, i když tomu tak není. I když správní orgány užití klamavých obchodních praktik explicitně v rozhodnutí nevyjádřily

z kontextu odůvodnění těchto rozhodnutí však výsledný úsudek o užití klamavých obchodních praktik vyplývá. (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č.j. 7 As 110/2014 – 52, dostupném na www.nssoud.cz)

Výše uvedený právní názor přivedl krajský soud k závěru, že závěr obou správních orgánů o tom, že žalobce naplnil znaky správního deliktu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, že v průběhu řízení nedošlo k procesní vadě, která by rozsahu tvrzení žalobce nabyla intenzitou způsobující nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a že výrok a samotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti. Krajský soud shledal, že i otázka, zda zabavené zboží lze označit za padělek, byla vyřešena na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci a v řízení nebylo nutno provádět důkaz znaleckým posudkem podle § 56 správního řádu. Pro posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou bylo plně postačující zajištěné odborné vyjádření úředních osob, u kterých vzhledem k řešené otázce nebylo pochyb o dostatečné úrovni jejich odborných znalostí. Žaloba v rozsahu těchto žalobních tvrzení nebyla krajským soudem shledána důvodnou.

Součástí žalobního tvrzení je dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí o výši sankce za správní delikt ukládané podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Obsah a rozsáhlost argumentace žalobce týkající se přiměřenosti uložené pokuty ve výši 40.000,- Kč odpovídá projednávané věci. Při odůvodnění výše uložené pokuty se odvolací správní orgán řídil i rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013, kterým bylo původní odvolací rozhodnutí zrušeno. Při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty se žalovaná zabývala jak závažností spáchaného správního deliktu, způsobem spáchaní správního deliktu, následkem správního deliktu, tak i dalšími okolnostmi správního deliktu.

Ústní jednání však v projednávané věci přineslo *novum*, které zpochybnilo výši uložené sankce. Tím jsou žalobcem předloženy listinné důkazy, a to vyjádření žalobce k doložení osobní a majetkové situace žalobce ze dne 2. 2. 2015, zaslané žalované na její výzvu ze dne 23. 1. 2015 ke spisové značce správního řízení vedeném žalovanou ve věci žalobce a opatřené dokladem o dodání dne 2. 2. 2015 v 16:06 hodin do datové schránky adresáta Česká obchodní inspekce, Štěpánská ul. 567/15, Praha 2, dále vyrozumění Exekutorského úřadu Praha – východ o tom, že doložka provedení exekuce byla zapsána do rejstříku zahájených exekucí dne 17. 10. 2014 a že celková dlužná částka u žalobce činí 429 810,12 Kč a dále vyrozumění o zápisu do živnostenského rejstříku, které adresuje Magistrát města Karlovy Vary žalobci označené datem 4. 6. 2012.

Při zohlednění listin dodatečně předložených žalobcem, které se adresátovi, tedy žalované, do dispozice zřejmě nedostaly, je zřejmé, že ze strany žalované došlo k pochybení při posouzení otázky, zda žalobce dostal své povinnosti reagovat na výzvu žalované, které měl doložit své osobní a ekonomické poměry. Žalovaná vycházela z toho, že přes zaslanou výzvu ve lhůtě 10-ti dnů žalobce nereagoval a skutečnosti, které by žalovaná považovala za právně významné, neuvedl. Žalovaná tak dovozovala závěry z těch materiálů, které měla k dispozici ve správním spisu. Je nutno konstatovat, že žalobce předložil při jednání doklady, ze kterých vyplývají jiné skutečnosti, než z kterých žalovaná ve svém rozhodnutí vycházela. Vyjádření žalobce ze dne 2. 2. 2015 zaslané žalované spolu se shora citovanými přílohami staví před

žalovanou novou skutečnost, tedy že v době ukládání sankce ve výši 40.000,- Kč již bylo proti žalobci vedeno exekuční řízení na vymození částky přesahující 420.000,- Kč a je zde tedy možnost, že ukládaná pokuta bude mít pro žalobce likvidační charakter. Toto je skutečnost, která se soudu jeví jako nová a zásadní a žalovaná se s ní v rámci svého rozhodování nijak nevypořádala, přestože tato skutečnost by samozřejmě měla být hodnocena právě při úvaze o tom, zda charakter ukládané pokuty je či není likvidační. Listiny předložené žalobcem se jeví jako reálné a není důvod o nich pochybovat, když byl rovněž předložen i doklad o jejich doručení. Postup žalované proto představuje vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí v části rozhodující o výši ukládané sankce.

Soud se zabýval i otázkou, zda tvrzením žalobce, že žalovaná nevzala při svém rozhodování o výši ukládané sankce do úvahy vyjádření žalobce ze dne 2. 2. 2015 ohledně své osobní a ekonomické situace nedošlo k překročení žalobních tvrzení, tedy k uplatnění nové žalobní námitky po lhůtě určené pro prodání žaloby. K tomuto soud uvádí, že argumentace žalobce týkající se přiměřenosti uložené sankce je již v obecné rovině obsažena v samotné žalobě v tom smyslu, že se žalobce dovolával nedostatečného a paušálního odůvodnění výše uložené sankce, a žalobcovu námitku uplatněnou při ústním jednání soud vyhodnotil jako specifikaci žalobního bodu uplatněného již v žalobě a nikoli za rozšíření žaloby.

Krajský soud shledal, že znaky správního deliktu v dané věci byly naplněny, nicméně v části rozhodnutí o uložení sankce shledal vadu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) spočívající podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem soud konstatuje, že důkazy předložené žalobcem při ústním jednání změnily výchozí stav věci a soud je řešil provedením vlastního dokazování dle ust. § 78 odst. 6 s. ř. s., který říká: „Zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.“ V návaznosti na toto ustanovení bude žalované současně s písemným vyhotovením rozsudku doručena kopie důkazů, které má soud nově k dispozici a ze kterých při svém rozhodování mimo jiné vycházel. Tyto důkazy bude mít žalovaná jako podklad pro to, aby se vyrovnala s žalobcovou argumentací, která bude buď shledána pravdivou a postačí žalované jako podklad pro rozhodnutí, anebo nikoli, a poté bude již na žalované, aby vyzvala žalobce k upřesnění a popř. doložení svých tvrzení týkající se špatné ekonomické situace, na základě kterých by šlo rozhodnout o tom, zda ukládána sankce je či není likvidační.

VI.

Náklady řízení

Pokud jde o související výrok o nákladech řízení, ten je podřízen ust. § 60 odst. 1 správního řádu a přihlíží k tomu, že žalobce dosáhl procesního úspěchu. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 4.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce. Krajský soud k návrhu žalobce přiznává odměnu zástupci žalobce za 2 úkony právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za sepsání a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu) a jedním úkonem za účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Odměna za 2 úkony právní služby, každý úkon po 3.100,- Kč představuje částku 6.200,- Kč. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, ve výši 300,- Kč, což za 2 úkony představuje částku 600,- Kč. Odměna advokáta ve výši 6.800,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. je navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby 21%, což představuje celkově částku 8.228,- Kč. Společně s částkou uhrazeného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč představuje náhrada nákladů řízení částku 12.228,- Kč, která bude uhrazena na účet zástupce žalobce do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. dubna 2016

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková